

Fri Presse

Fra den frie norske presse.

A
3049

83

Mai

1941

AV TIDENS TEGN nr. 83.:
En historie om direktør Gjessing på Dikemark.

Fredag 25. april trappet en avdeling av hirden op på Dikemark sykehus i Asker som tilhører Oslo Kommune og hentet direktør Gjessing som stod midt oppe i en undsøkelse av en patient. Han blev ført til N.S. hovedkontoret i Rådhusgt. 17 og forhørt. Fra sykehuset blev det straffet med sig. Efter et kort forhør blev han gitt fri. Imidlertid slædret hirden til tyskerne som lørdag 26. april innfant sig på sykehuset og tok hr. Gjessing med sig. Han blev så holdt fengslet til onsdag 30. da han blev sluppet løs.

Bak denne episoden skuler der sig følgende: På Dikemark er der en N.S. gruppe. Dens "fører" er en pleier ved navn Vasdahl og gruppen teller syv av de 400 funksjonærer. Og det er denne Vasdahl som har hatt tre "Zaffærer" i vinter. Den første er følgende: Der blev i vinter begått noen små tyverier på sykehuset og for å lette kontrollen med dem som går ut og inn på de vidstrakte eiendomme, lot hr. Gjessing låse en port. Dette irriterte Vasdahl, og han skrev en lørdag et ultimatum til hr. Gjessing og "krevet" porten åpnet innen lørdag aften kl. 7. Men alt kl. 1 trappet Vasdahl op med en fil og filte kjettingen på porten over. Hr. Gjessing skrev om denne sak til rådmannen og Vasdahl fikk en dragsel.

Den annen affære er: Vasdahl krevet av hr. Gjessing at han skulle ansette noen hjelpepleiere som faste. Men han avviste kravet. Saken kom for arbeidsretten som gav Gjessing medhold.

Affære tre: Hr. Vasdahl krevet plutselig å bli overdiakon, men Gjessing sa at for det første var det ingen slik stilling ledig og for det annet har ikke Vasdahl den fem-års og krevende utdannelse som man må ha for å bli overdiakon. - Imidlertid får hr. Gjessing en tid etter brev fra medisinaldirektør Østrem om at a overdiakon X. skal avsattes og b hr. Vasdahl ansettes i hans sted. Gjessing skriver så og sier at da hr. Vasdahl også har vært hans patient kan han ikke uten å bryte sin taushetsplikt som lege forklare hvorfor Vasdahl er ubruklig. Vasdahl fortsetter imidlertid i stillingen, men innser snart sin egen evneflekket og blir nu svikt om å få ansette den avsatte X. som sin assistent.

Til disse historiene kom så at lyset på Dikemark blev borte ved totid 9de april, og tyskerne mente at det var en demonstrasjon. Imidlertid viste det sig at det ikke var noen slik; det var feil på ledningen fra Kykkelsrud og lyset var borte over hele distriktet.

Alt dette gjorde at N.S. ville ha sitt "opgjør" med hr. Gjessing. Imidlertid tok nu våre ansvarlige myndigheter affære. Borgermester Hartmann, universitetsrektor Seip, biskop Berggrav, fylkesmann Christensen, lagmann Nygaard og rådmann Paulsen skrev om saken til tyskerne som all så boiet sig for presset og slapp hr. Gjessing fri. - Samtidig var der kommet bevegelse i legekrøtene. Tirsdag 29. april sendte legene og personalet på Dikemark og Ullevål sykehus en meddelelse til myndigheterne om at de ikke ville fortsette i sitt arbeide hvis hirden skulle fortsette som nu. Bare på Ullevål blev skrivelsen undertegnet av alle 128 leger og 68 sykepleiersker -, samtlige på tre nær.

Av ALT FOR NORGE nr. 20 av 23. mai.

En ny Dikemark-affære?

Ved Jernbanene er en lignende affære som den fra Dikemark under utvikling. Efter at N.S. fikk oprettet sitt såkalte N.S. personalkontor, har de forlangt og ved de konstituerte statsråders hjelp fått tvunget igjenom at alle ansettelses skal forelegges dette kontor til bedømmelse.

se. "Bedømmelsen" foregår på den måten at alle funksjonærer som ikke er N.S.- og det er fremdeles de 99% - sjaltes ut til fordel for N.S.-folk hvis sådanne finnes på innstillingen. Det er overhodet ikke spørsmål om faglige kvalifikasjoner for disse NS-funksjonærer, det er nok at de er selv om de rent faglig er rent uskikket til det arbeid det gjelder. Dette har skapt den største uro og usikkerhet blandt dem som har ansvaret for jernbanenes sikkerhet. De erklærer at de ikke lenger er sig istand til å ta ansvaret for jernbanens driftssikkerhet, hvis det stadig skal ansettes personell som er uskikket til sitt arbeid. Nettop i disse tider hvor det stilles så store krav til jernbanene, er det klart at det er nødvendig at det på hver post står den bestemann. Den ansvarshavende chef for jernbanedriften har nå sendt arbeidsdepartementet en skrivelse hvor jernbanen fralegger sig ansvaret for driftssikkerheten, hvis ansettelsene skal foregå etter politiske hensyn og ikke etter faglige. ---

AV ALT FOR NORGE nr. 20 av 23. mai.

Løslatt fra Møllergt. 19.

Høiesterettsadvokat Emil Stang som fikk en ukes "permisjon" fra fengslet, er nu løslatt for godt. Han har i fengslet fått anledning til å beskeftige seg med et arbeide om vår straffeprosesslovgivning. Det er nokså enestående i vår rettshistorie at et sådant arbeide kan dateres Oslo Kretsfengsel, Møllergt. 19.

Videre er Alfred Madsen, Redaktør Alfred Wold, advokat Sjaastad, Arthur Ruud og dr. fru Jamvold satt på fri fot.

Oberst Lund, som ifjor dømtes til døden, men senere fikk straffen nedsett til 5 års fengsel, får nu lov til å besøke sin hustru som ligger syk. Han følges av en t-sk fangevokter.

De tre andre fra den samme sak, dr. Solem, Rendedal og Staff blev den 2. april ført til Tyskland. --

AV ALT FOR NORGE nr. 19 av 19. mai.

Stemningen i våre bygder er stadig like god. N.S. mister stadig med-Jemmer. På Nes i Hedemark har f.eks. N.S. folk meldt sig ut som protest mot at statsråd Mellbye ble internert på sin egen gård. Bondelagets organisasjoner går i oppløsning. Kontingent blir ikke betalt. Bygdefolket vil ikke nazifiseres. Det står fast og samlet på norsk grunn.

Av ALT FOR NORGE nr. 20.

"Ansterror mot N.S."

Direktørene K. Lyche, Norderhaug og Olaf Smedal i "Storebrand" har vært innkalt til kst. Meidell. I denne konferanse ble det sterkt påtalt at arbeidet hadde stått ved bedriften i en halv time den 9. april i år. Samtidig beklaget kst. Meidell sig over den måte funksjonærerne i Storebrand behandler kolleger, som er medlem av N.S. Han uttalte at de "behandles med isnende kulde, de har vendt dem ryggen og på annen måte vist dem forakt. De har også likefrem vært utsatt for åndsterror." Statsråden understrekket at dette ikke ville bli tålt lenger.

Av ALT FOR NORGE nr. 18 av 1. mai.

All formel korruption skal vekk.

N.S. forsøker ved enhver anledning at det vil bekjempe korruptionen i det offisielle liv.

I tilfellet professor Klaus Hansen arter det sig slik: Han har ved siden av sin stilling som professor og varaordfører i Oslo sikret sig en stilling som konsulent for "Nyco" på 6000 kroner årlig. Hertil kommer lønnede hverv i Kommunernes Filmcentral, Totorama, Norsk Film, Kino-styret i Oslo, Vinmonopolet og Socialtrygden - for å nevne noen av de best lønnede. Dette utgjør en årlig inntekt av disse bistillinger på 22 500 kroner. Hertil kommer en mengde mindre hverv med vanlig møtegodt. Som den første varaordfører i Oslo av dimensjoner holder kommunen han ned 3 kontorer og dertil høvelig arbeidshjelp på kontorene.

Fra den frie norske presse.

3050

Mappe 83
nr. 2.2
Arg mai
O 1941

Herr Reichskommissar für die besetzten norwegischen Gebiete, Oslo.

Undertegne organiasjoner for erhvervslivet og for embeds- og tjenestemennene anser den utvikling og de forhold som vi nedenfor legger frem, så skjebnesvært at vi har funnet det å være vår plikt med dette å henvende oss til herr Reichskommissar.

Vi er opmerksom på at når vårt land er okkupert, kan dette ikke undgå å fremkalte situasjoner som stiller store krav til befolkningen. Men vi mener å ha rett til å si at det norske folk som helhet på en uklanderlig måte overensstemmende med folkeretten har tilpasset sig okkupasjonen.

Det var imidlertid med stor uro at det norske folk i september ifjor så imøte Nasjonal Samlings overtagelse av den ansvarsfulle oppgave som den okkuperende makt hadde betrodd partiet, nemlig under herr Reichskommissars overledeelse å forestå den sivile administrasjon i landet.

Det spørsmål som dengang naturlig ble stilt landet over, var dette: Vil det parti og de menn som nå overtar ledelsen bygge på vårt lands gamle tradisjoner om lov og rett, og vil de bygge på våre tjenestemens ørlige vilje til samvittighetsfullt å gjøre sin daglige gjerning som de hittil har gjort, utsukkende på saklig grunnlag og ikke på partipolitisk?

Det står dessverre ikke til å nekte at det er blitt holdt annen kurs. De kst. statsråder har i en rekke tilfelle utstedt forordningen og truffet bestemmelser som er i åpenbår strid med folkeretten, norsk lov og alminnelig norsk rettsoppfatning. Særlig nevner vi de forordninger om rettsvesenet som er gitt av de kst. statsråder for Justis- og politidepartementene. Disse forordninger har i vesentlig grad brutt ned vår lovgivnings vern om den personlige sikkerhet. Det samme gjelder den forståelse av begrepet retorsjon som er blitt hevdet av den kst. riksadvokat.

Hirdens oppreden har ført til uro og opprører, og vi har opplevd at politiet har måttet forholde seg passivt overfor opplagte voldshandler fra hirdens side i skoler, i andre lokaler og på gaten. Det siste tilfellet av denne art som vi her vil nevne, er bortførelsen nylig av direktøren for Dikemark Sykehus.

Vi sikter videre til de stødig gjentatte forsøk fra N.S.'s side på å tilta seg makt og rettigheter som etter vår mening ikke er hjemmet, og som umulig kan være i den okkuperende makt interesse. Vi nevner i denne forbindelse at statens og kommuners tjenestemenn i stor utstrekning utsettes for sterkt press for å få dem til å melde seg inn i Nasjonal Samling, og trues med avskjed hvis de ikke gjør det, til tross for forsikringen om at ingen skal tvinges inn i partiet mot sin overbevisning. Lojale og samvittighetsfulle tjenestemenn er blitt avskjediget eller suspendert fordi de ikke har funnet nåde hos partiet.

Vi ser også til stadighet beviser for at medlemskap i Nasjonal Samling nå blir tillagt avgjørende vekt ved ansettelses og forfremmelses og at de faglige kvalifikasjoner kommer i annen rekke. Et stort antall embeds- og tjenestemennsorganisasjoner sendte den 3. april d.å. herr Reichskommissar en utførlig motivert forestilling bl.a. henvist til et reglement av 15. februar d.å. for fremgangsmåten ved ansettelse i offentlig tjeneste, hvilket reglement man innstendig henstillet mitte bli underkastet revisjon. På denne forestilling er der ikke kommet noe svar. At den tendens som vi her har pekt på, fortsatt gjør seg gjeldende, fremgår bl.a. av de i avskrift vedliggende 3 bilag, nemlig

1) Skrivelse av 19/4 1941 fra Innenriksdepartementet, Sivilforvaltningen for hær og marine, Forvaltningsjefen, til Sjefen for Distriktsforvaltningskontoret, Bergen.

bøndene. Og her kunne N.S. ha von om å vinna fram, - med å lata Noregs Bondelag stå, men få nazifisera innanfrå. Og dei fann sine folk, her var nokre som var tilsals, og her var nokre som i lange tider har vori oppglødde for valdspolitikken.

Men her var og nokre som sette sitt eige land, sitt eige folk og sin eigen kultur høgare enn som så. Dei bøigde ikkje av. Og så måtte dei gå. Men med det var propagandagrunnlaget øydelagt. - Det kann t.d. Olga Bjoner ha fått ein tokke av, - på den mislukka talarferda si på Vestlandet, og på meldingane frå heile landet elles. Det er sit godt merke at det er Bondekvinnelaget som har reagert tydelegast på austlandsbygdene: til og med i Mjøsbygdene, der nazifåren ei tid såg ut til å vera ein realitet, hev lag etter lag samrøystes gjort vedtak om utmeling og opplysing.

Folk tek til å sjå det som er rett, - at det ikkje er tale om å berga ein organisasjon som er nazifisert, men at eni tvert om bergar medlemme fra å bli misbrukt, når ein bryt sambandet med alt det som var og ikkje lenger er.

Det kann kjennast sårt for trufaste medlemar, slikt. Men tanken på, og vissa om at det er rett og naudsynt, er det som tel noko for det norske folket idag.

Svære, tyske floskelhelte,
Som med vold vil verden vælte,
pral og skrål og flag på stang,
"Wacht am Rhein", som kalles sang,
det er mit cernerings-belte.

Under Preussens dødning-farver -
sorgens sorte-hvide klut,
bryder dædens lødne larver
ej, som saktens silke spindé
tii en tid, men dør derinde. -
Just i sejren bor forliset.

Preussens sværd blir Preusser-riset.

(H. Ibsen)

Av ALT FOR NORGE nr. 19.

Fotballkamp på Horten.

Det fotballinteresserte publikum hørte til sin forbauselse at Ørn skulde spille mot den nystartede hirdklubben Bragd på Horten, søndag den 11. mai. Idrettsforeningen Ørn har 400 medlemmer. 5 eller 6 av disse har brutt idrettsstreiken og fått rasket sammet et fotballag som har tatt Ørns navn og Ørns bané. Det er stor forbitrelse på Horten over nazioverløernes frekkhet. Denne årets første fotballkamp ble en stor suksess. Det var 16 - seksten - betalende tilskuere, plus 10 tyskere som gikk gratis.

Handelsstandsforbundet vil ikke til Tyskland.

Fra Reichsgruppe Handel der organisasjon der gewerblichen Wirtschaft i Berlin var der kommet en innbydelse til Norges Handelsstands Forbund om å sende en delegasjon under formannens ledelse på en informasjonsreise til Tyskland. Styret i Norges Handelsstands Forbund har enstemmig anslått denne innbydelse.

av ALT FOR NORGE nr. 20.

"Venus" og "Vega" er begge tatt av tyskerne. "Venus" er tidligere gått til Tyskland. Forleden gikk "Vega" i full krigsmaling.

Et britisk fly besøkte 17. mai Bergen og vakte stor begeistring. Det flesi nesten helt ned i gatene og vinket til folk med et norsk flagg. Tyskerne blev så konsternert at de glemt å skyte.

Tyskernes konto i Norges Bank er nu på omkring 2.2 milliarder kroner.

Nr. 4.
Av den direkte presse.

Vecko-journalen nr. 10, søndag 9. mars 1941.

Arthur Engberg: 5te kolonne.

Unghirdens heltedåder har levert et nytt bidrag til karakteristikken av den sjelelige tilstand som menneskeheden må gjøre op regningen med, hvis ikke katastrofen for vår kultur skal bli fullständig. Mishandling av fengslede politiske motstandare uten hensyn til alder og kjønn, sadistisk tortur mot vergelöse, voldsdåder mot lärare, lärerinner og skoleungdom, - det er sannelig et forferdende syn. Men det er ikke nytt. Det er som om den totalitäre statslæres ideologi er uløselig sammenknyttet med dyrkelsen av barbarisk råskap. Makten må utøves med grusomhet for riktig å kunne nytes. Et herredømme må kunne pine, lemlest og vekke avsky for å bestå sin modenheits-eksamen.

Der er grunn til å vie fenomenet en nærmere ettertanke. Hvorledes arter den psykologiske prosess sig, sett innenfra? Hvad foregår i sjelens dyp hos de som tilfredsstiller sine rent bestialske drifter under beskyttelse av erobererens bajonetter? Svaret er ikke lett å gi. Men det vilde være galt ikke å forsøke på det. Her gjelder det ikke å forstå for å tilgi, men derimot å forstå for å kunne skjerpe sin påpasselighet mot smittefaren.

Vi finner først ønsket om å eliminere et socialt mindreverdighetskompleks. Veien opover kan ha vært tung. Andre har klatret forttere og bedre opover samfundsstigen. En forfremmelse som ikke kom, etterlot sig et sår som det gikk betenkelse i. Skuffelsen forvandlet sig til en mørk eller mindre skjult hevnfølelse. "Systemet" blev forklaringen på ens egen underlegenhet. Det blev nødvendig å få hevne sig på en eller annen. Den som her hatt lykken med sig har å betale en erstatning til dem som lykken ikke har fulgt. Makten vil gi en chans til opreisning. Den skal læge såret. Den skal gjøre klart for alle hvem det er de har trampet på. Således vokser det ut fra mindreverdighetskomplekset et begjær etter den tingenes orden der ingen spør etter fortjenester, duelighet eller kvalifikasjoner, men alle böier sig underdanig for hevneren.

Der er videre hele rekken av dem som hyller brutalitetens evangelium. En handling beundres etter sin hensynsløshet. Åndens adel, intelligens, kunstnerisk genialitet, personlig selvstendighet, høisinnehethet og ideell opofrelse, - alt slikt degraderes til uvesentlige småting sammenlignet med voldsmakten. Målestokken er ikke av moralisk art. Den brutale viljes dimensjoner, utbruddets voldsomhet og mangel på hemninger er hovedsaken. Åndens ypperste frembringelser i forskning, religion og kunst, sjelens skapende og byggende evner, - alt slikt kommer i annen rekke. Et menneskes verd takses etter hvor brukbar vedkommende er som verktøy i maktbegjærets tjeneste.

I denne radikale revolusjon gis der spillerum for alskens foretagsomhet. Moralske hemninger opheves. Tøilene slappes. Kravene til kompetanse liggjer ikke lenger på karakterens, intelligensens, insiktens, dugelighetens og vederheftighetens områder. Der spørres etter den tjenestevillighet som ikke spør om noe, og den fordomsfrihet som ikke er så nøie med midlene. Man behøver ikke lenger en klar forstand, et sunt omdømme og tilforlatelige kunnskaper for å kunne stige hurtig opover samfundsstigen. Man klatrer opover med en dristighet som med en nu gammel og avlegs uttrykksmåte vilde blitt kalt frekkhet. Makten løser alle spørsmål om kvalifikasjoner.

Hvilke muligheter er der ikke for dem som stadig speider etter en snarvei til målet! Her gis anledning til hevn for innbilt urett. Herskerens rett til å besette alle stillinger trer i det sunde omdommes sted, og den kvalifiserte arbeidskraft settes utenfor. De

refusertes utstilling blir de privilegertes. De som tidligere er refusert av et saklig utvalg, holder nu sitt inntog. Om ens eget land forrådes og utleveres til undertrykkeren, om maktens beruselse nydes under erobrerens beskyttelse, om hevdvunnen rettssikkerhet ofres, om lovene erstattes med hensynsløse egeninteresser, - hvad har vel det å bety? Det er en større ære å ha forrådt sitt land enn å ha kjempet for det. Patrioten fortjener bare forakt. Han har understått sig til å verge fedrenes arv, verge sitt folks frihet og selvbestemmesrett. I sin forblindelse har han manet til kamp mot erobreren. I sin forbryterske forherdelse hevder han retten til en slik luksus som tankens og ordets frihet.

I denne atmosfæren har "unghirden" fått sin opvekst og sin støpning. Den er av fullt og helt hjerte gått i utenlandsk tjeneste. Den har beredvillig påtatt sig den oppgave å opdra og omvende dem som kjemper for fedrelandet, med tortur og mishandling.

Hvad tenker svensk ungdom ved synet av denne uhøggelige tragedie? Hvad er deres dom over den "5te kolonne" som har fått sitt forbilled i Judas, og sitt manndomsideal i Quisling? Unghirden er ikke fremkommet som ved et skydd. Den er det naturlige resultat av den verdi forfalskning som truer med å bli undergangen for den vesterlandske kultur. En som setter råhet over sjelsadel, bestialitet over humanitet, vold over saklige hensyn; som setter terror foran overbevisning kadaverdisiplin førsttanke og forræderi foran troskap, - han har frivillig tatt avskjed med den ideverden som vil sette et skarpt skille mellom en menneskelig og en forbryderisk tilværelse.

Treet skal kjennes på sine frukter. Vi har sett og smakt frukten. Vi vet hvilket tre den er falt fra. Vi er ikke uvidende om den jord bunn som røttene har fått sin næring fra.

"Den femte kolonne" er ingen myte. Den er en sed, som er sådd av en fremmed makt, dyrket av skjulte krefter, vannet og gjødslet med menneskeslektens Caliban-instinkter. Det beror på oss selv om plant skal vokse eller visne. Det kommer an på vår påpasselighet og omhu. Jo større talefrihet, jo større muligheter er der for å la lyskaster belyse og avsløre alle skumle foretagender. Jo sterkere og fastere vi opdrar oss selv til respekt for sannhet, saklighet, personlig dugelighet og selvstendighet, jo større utsikter har vi til å seire over den femte kolonne.

*****

2.

5
AV ALT FOR NORGES NR. 22 OV 29. mai 1941.

Kulturkampen.

Et nytt ørerikt kapitel skrives, denne gang av skuespillerne.

Mellem kunstnerne og de nye makthavere har det i lengere tid rådet et spent forhold.

Den første alvorlige tilspisning av situasjonen opstod i januar, da det såkalte kulturdepartement sendte en skrivelse til skuespillerne med krav om at disse skulle være forpliktet til å opdre ved en hvilken som helst tilstelning eller fest som de nye "myndigheter" ga, likesom de også skulle være forpliktet til å opdre i kringkastingen. Så fremt de nektet, ville de bli fratatt retten til å utøve kunstnerisk arbeide hvor som helst i landet, likesom de også ville bli nektet utreisetillatelse for å utøve sin kunst i andre land.

Som rimelig kan være ønsket ikke kunstnerne å opdre til øre for de tyske undertrykkere og deres norske forræderlakeier. De meddelte derfor at de fortsatt ville utøve sitt kontraktmessige arbeide ved teatre o.l. men at de i likhet med andre norske borgere måtte forlange å få disponere sin fritid som de selv ville. De gjorde samtidig opmerksom på, at likesom de som nektet å opdre i kringkastningen måtte ha rett til dette, skulle de som ville opdre ikke bli utsatt for trakasserier fra kollegernes side.

I februar godtok "kulturdepartementet" dette standpunkt.

Holdningen hos skuespillerne blev fastere og fastere eftersom tiden gikk. Sirkulærer og brever som ble sendt fra publikum til skuespillerne ga disse en sikker forvisning om hvor stod og styrket dem i deres holdning. Situasjonen utviklet sig etterhånden slik at praktisk talt ikke en eneste kunstner ville opdre i kringkastingen.

De skuespill og oplesninger som har vært å høre i radio de senere måneder har så godt som uten undtagelse vært gamle gramofonoptagelser. De kunstnere som nu optrer i kringkastingen er enten nazister eller "stripet"

Situasjonen blev etterhvert helt prekær for forræderne i kringkastingen, og de gjorde et nytt fremstøt. I mer eller mindre truende form gjorde de mundtlige henvendelser til skuespillerne med anmodning om å opdre, men møtte avslag.

Følgende seks skuespillere fikk skriftlig henvendelse med anmodning om skriftlig svar: Elisabeth Gording, Lillian von Hanno, Georg Løkkeberg, Gerda Ring, Lasse Segelcke og Tore Segelcke. De svarte alle benektede.

Onsdag 21. mai 1941 blev så disse 6 innkalt til tyskerne på Victoria Terasse. En av gangen blev de kalt inn og fikk forelest en lengre skrivelse hvor de ble beskyldt for å ha notarbeidet kringkastingen, nyordningen og det samarbeide som tyskerne forlangte.

De fikk også beskjed om at de var fratatt arbeidstillatelse og blev nektet å motta lønn fra teatret, økonomisk understøttelse fra skuespillerforbundet eller hvilket som helst annet fond.

Denne ordning ville være inntil skuespillerne bøiet sig. Til tyskerne store forbausele stod de 6 like fast. Et eksempel til etterfølgelse. Og de stod ikke alene. Som en løpeild bredte det sig blandt skuespillerne hvordan deres seks kolleger var blitt behandlet. Reaksjonen kom, sterkt og spontant. Skuespillerne ved samtlige byens teatre stilte sig straks solidarisk og nektet å spille og fremdeles hviler arbeidet ved teatrene.

Da skuespillerne i Bergen og Trondheim fikk høre om saken, nedla også disse straks arbeidet.

Det kan meddeles at ~~medt~~ samme dag som streiken begynte (onsdag) skulde Chat Nori ha premiere på sin nye revy, og teatret var utsolgt til dobbelt forhøiede priser.